

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

ВИХОДИТЬ ТРИЧІ В ТИЖДЕНЬ

Рік II.

Станиславів, середа 7 січня 1942.

Ч. 3 (44).

З першим Різдом на волі Для одного народу одна мета й бажання

Найже через чверть століття Український Народ на всіх просторах своєї великої землі святкував Різдо в нічній, понурій мовчанці. Замер уміх на обличчях десатом мільонів, затихла пустотлива, свавільна радість володі, не чути було гонітих, безжурних нісень, ні музички. Лише часом в чотирьох стінах української хати задзвенів тон невідомої пісні, лиш часом снахнула ненависть до ворогів і гнобителів, що вмидану, викидану і важко здобуту волю нашу поховали, що мільони етнів нашого народу у гріб загнали, що українських людей тяжкими муками по нічних тайгах або по тюрмах товчили...

А сніжки сніг за тих двадцять і кілька Свят-вечорів пролилось за синами, мужами і батьками, що з промінню зореш борців переходили верхи Карпат, бездолну Галицьку волость, прокляту річку Збруч, що сходили цілу Сарпатію, що повзали свої голови під Крутани і Базаром, що своєю кровю червонили ріку Тисю, що, вивезені за Урал та на далену ніччю, шарали серед великих киргизів, тунгузів, чолготів...

Через чверть століття стогнала великий стогном Українська Земля. Та це не був стогін туюго раба, що погодився зі своєю долею. Це стогін раненого борця, що завтра відлітяться із заданої йому рани і знову піде на біч важкий, завятий, на біч останній... Знали про це й наші пороги, що нас неволили на всіх загарбаних нивах українських земель...

По чвертьстолітті, завдяки переносам Німецької Армії і її Вождю-перше Різдо на волі на галицькій, правобережній і лівобережній Україні. Тут підуть наші люди, не синіювані ніччю, з традиційною волею і загонити під вікнами:

Добрий вечір тобі, наше господарю: радуєся!

Ой радуєся, земле: Син Божий народився!

Але і те Різдо, хоч і на волі, ще не буде нілне від смутку. Адже ще свіжі мозги тих, що їх заучили енкаведисти, найже в кожній українській хаті не достає волею, словом потягнутого до большевицького шибельна або вивезеного в характері політичного злочинця. І не одна хата у Свят-вечір заплаче гіркими сльозами за своїм сином, і не одна дружина штиратиме сльози за своїм мужем товаришем, і не одна дівчина з важкою тугою і глибоким смутком загадає свого жлого, і не одна дитина подивиться на порожнє місце і сниться: „де мій тато!“

Тисячні думки і почування перехрещуватимуться в головах матерей, жінок-дружин, дітей, мужів добрих і старців, а всі ті думки уністотляться в твердій, сталевій, непохитній вірі в нашу кращу будучину. Бо чверть століття неволі на всіх українських землях не винуло безнадійно. Цей час лихоліття переконав нас, що великі справи і надлюдські терпіння — „нехлом на землі“. Так воно часто буває, бо ціна волі є дуже, часом і надірно, висока і тільки так окуплена і здобута воля має свою цінність. Історія, і то навіть найновіша, учить, що нарід, який легко здобув свою волю і незалежність, може її легко втратити, але нарід, що окупила волю найбільшою ціною, не позбудеться її ніколи.

За чверть століття боротьби в терніях за свою волю Український Народ на всіх просторах від Карпат по Кавказ, в огні боротьби і земського некла прийшов до пізнання своєї окремішності і своєї будучини, а саме, що Український Народ, ще недавно безіменний, незнаний, забутий світом, позбавлений своєї національної свідомості — став самостійною, свідомою нацією і на чолі своїх всенародніх змагань поставив як перше завдання: боротьбу за державну незалежність. А ми, етви Галицької Землі, можемо бути стократно горді, що до тої чудотворної перебіги ми довели, що ми збудили зі сну велику націю і повзали її сонцем освітлений ідеал державної незалежності.

І коли ми за чверть століття не подалися, коли не зігнули голови в чужинський ярмо, навіть „у неклі на землі“, то переноса мусять бути наша і як, ніжніше ще покоління, при доповіді наших совітників, ніччю, доживемо з недалекої будучини української державності.

Від Різдо дійдем до Воскресіння...

Коли приглянемося до нашого минулого через цілу нашу історію, побачимо одне й те саме. „Наша земля велика й багата, тільки немає в нас ладу“, сказали варягам, 1100 літ тому, наші предки. А літ тому 750 автор „Слова о полку Ігоревім“ записав, що наші князі „крамолу кували“ й говорили брат братові: „це мов, і це мов“. Шван Мазепа підкреслює з сумом, що його сучасники „не в сден гуж тягнуть“. Наші предки з-перед 90-30 літ вели теж заввату боротьбу за таку „важну“ справу, як „свiate Йор“ і та боротьба довела аж до відколу поважної групи нашої інтелектуальної еліти й до переходу її в московський табір.

Не меншими індивідуалістами показали наші громадяни в часі нашого національного зриву 1917—21 р. р. і докотились аж до славетного вислову одного з наших політичних діячів: „Як не буде України соціалістичної, так не треба жадної“. А й події, яких свідками ми були в останні місяці та які сильно підірвали наш престиж перед своїми масами й чужими чинниками, вказують, що навіть ес анія 20-літня школа не змінила нашої психіки.

Завжди та сама незгода, завжди та сама нездисциплінованість, завжди те саме висування своєї індивідуальності.

Над цією клятою прикметою нашої національної вдачі, яка стільки гора й нещастя нанесли нам досі, мусимо ми призадуматися сьогодні, в свято, в яке від раннього середков'я, роздираного спорами й міжусобицями, проголошувало „treugam Dei“, — божий мир.

Та ці свята, це для нас небуденні свята, не такі, як щороку. Вперше цього року святкуємо ці свята не пригнічені все новими й новими ударами, що щедро, мов із рога щедрости, сипалися на наш народ.

З вєж Льва-г рода, далского Сянока, прастарого княжого Холма, золотов ршого Києва, з далекго Хрсова гомонять радісно давони й усьому світові го осять вістку, що вперше цього року весь Український Народ, звільнений від 600-літньої „опіки“ польського й московського „брата“, явлю й вільно об одить великі роковини вчоловічення Бога.

Вперше святкуємо його переповнені радісною надією, що на годиннику Історичної Справедливости вибила вже година, сприятлива для Українського Народу та що в заграві всесвітньої пожежі, в якій фермуються основи нового ладу в світі, — кувється й наше краще завтра.

Правда, що в ці радісні хвилини вмшуться почути бо ю на згадку тих жертв, які поніс наш народ. Правда, що немає в нас майже нікого, хто не стяртив би когось із

рідних, або близьких. Правда, що сотні тисяч, а то й мільони наших братів іще сьогодні караються під терором червоного ката, по той біч бойової лінії, в пустарах Казахстану, тайгах Сибіру й Да. екого Сходу, та що сьогодні побільшують гекатомби жертв.

Та почування болю й жалю ні на хвилину не повинно ослабити нашої енергії. Навпаки, пам'ять тих жертв повинна здвоювати наші зусилля: зберегти й збільшити те наслідство, що його такими дорогими жертвами здобув і окупили наш народ.

А ми мусимо бути свідомі того, що ми дістали руїни й що тільки самовідреченою грошею цього й грядучих поколінь зможемо замінити їх у квітучу країну, з квітучим, дужим народом, який дорівнював би всім іншим, щасливішим народам.

На нас тяжить важливе завдання зтерти мерщій сліди ворожого панування на наших землях. Відбудувати країну під економічним і культурним оглядом. Підняти моральний рівень нашого народу й виликувати його від усіх гримєг рабської психіки, вщеплених воргом. Відискати ті всі людські врати, що їх нашим коштом придбали собі наші „опікуни“. Піднесенням стану гігієни й добробуту має вирізняти зменшення населення, спричинене літими неволи й воєнної лихоліття. Опанувати місто й виховати могутні кадри інтелігенції, торгівців, промисловців, відповідні для великого 40-мільйонного народу.

Але передусім — із різноманітної маси людей, прибитих, затурканих, роздертих різними кордонами, культурами, впливами й ідеологіями, виховати моноліт — народ з одним світоглядом, одним характером і одним спільним бажанням.

Для тієї цілі ми мусимо усвідомити собі, що ми мусимо жертвувати св ім нахилом до індивідуалізму, своїми амбіціями й усі обиднатися довкола одного центру.

Мусимо пам'ятати, що валити свій національний Провід, хоч би в імя найкращих навіть ідеалів, це — злочин, який у житті нації ніколи не минає безкарно. Що скільки разів ми падали, то завжди через спори й міжусобиці й що лише ті народи добилися великих успіхів, які потрапили беззастережно сконсолідуватися.

Унаглядим собі, що не пора гепер нам на якінебудь партійні, ідеологічні, класові, чи релігійні спори. Усуємо на задній план усе, що нас ділить, а висуємо й плекаємо те, що нас лучить.

Пам'ятаючи на мільони жертв за Велику Ідею, зложені нашим народом, зирім із культом одиниці, зуміймо вилекати одну свільну всенародно волю, щоб із світом мира й любови запанував у всьому нашому народі вічний мир. (В. Р.)

Святочні побажання Окружного Старости

З нагоди українських Різдвяних Свят і Нового Року складаю щирі побажання всім мешкацям міст і сіл моєї округи.

За нами 5 місяців важкої спільної праці над відбудовою. Припинилася дальша руїна, вороги відбудови знищені, жонка зібрана.

Велика кількість майбутніх волосних старшин і секретарів нових збірних громад пройшла на відповідному курсі в Станиславові підготовку і зазнала з основами нового управління та відбула успішно-кінцеві іспити дня 2 січня 1941 р.

Але найкращим моментом в нашій праці були відвідини Станислава Панома Генеральним Губернатором Др. Франком в дні 22 жовтня 1941 р. Завдяки жертваній співпраці всіх, що віддали ділу відбудови, Достойний Гість і члени Крайового Правительтва мали змогу виробити собі ясний образ

про структуру округи, її мешканців, її можливості і потреби. Всім тим, що причинилися до того свята — моя особлива подяка. Зокрема дякую всім тим солдатам, які не зважаючи на непогоду, студію, комунікаційні труднощі та далеку віддачу (як напр. з околиці Рогатина) прибули на мій заклик, щоб своєю участю піднести святочну хвалю і виявити свою вдячність Філерові і його Співпрацівникам за визволення з польського і більшовицького ярма.

Також і тим дякую, що zorganizували прийняття для замислевих учасників свята, дальше співробітникам пропалатного письма — „Die Kreishauptmannschaft Stanislaw“, а також артистам театру і оркестру.

Хай спогад про цей гарний день, як провідна зірка, світить нам на дорозі дальшої спільної праці. Хай готовність

до цієї ж спільної праці охоплює ще й газ дальші шари населення.

Тільки так зможемо виконати великі завдання, які кладе перед нас Новий Рік, а кінцева Перемога буде наша.

У Станиславові. 5 січня 1942.

Др. АЛЬБРЕХТ
Окружний Староста

Всім Співробітникам, Передплатникам, Читачам і Прихильникам складаємо з нагоди Різдва Христового побажання
ВЕСЕЛИХ СВЯТ.

Ред. УКРАЇНСЬКО СЛОВА.

Західні великодержави і проблема сходу Європи

Росія, чи вірніше російська імперія, відносно недавно ввійшла на кін історичного життя Європи. В добі завзятій боротьби за гегемонію, утривалення політичного престижу й колоній, у боротьбі, що розгорталася в нових часах за чергою між Іспанією, Францією, Голандією й Англією, російська проблема не відігравала ніякого значення, як на загал і всі інші справи Сходу Європи. Тільки в XVIII ст., що завдяки Петрові I. стало сторіччям росту Росії, вона входить в орбіту європейських конфліктів, згодом стає навіть рівноправним чинником європейської політики, невідмінною ланкою європейського „концерту“ великодержав. Зростання Росії та державно-політична єдність великодержавного простору на Сході Європи та в Азії не загрожували державам Заходу, оскільки це ще не втрачувало турецьку експансію і зчасти було вирішним чинником у збройних конфліктах держав континенту та Великої Британії. Таке значення Росії відчували особливо виразно за часів Семилітньої війни та в добу наполеонівських воєн. У першому випадку Росія своєю участю у війні проти Фридриха II. посередньо допомогла Англії здобути перевагу над Францією в Америці й позбавити її Канади; в другому — Росія заломила гегемонію Франції та разом із Прусією допомогла знову тій самій Англії витягти якнайбільше користей із битви під Ватерлоо.

Росія в силу внутрішніх умов не могла дорівняти західним державам в економічному розвитку, а водночас, розпоряджаючи доброю армією, могла допомогти їй, чи іншій державі в залагодженні пекучого конфлікту.

Російський цар і його уряд, як гаранти Священного Союзу, були надійними союзниками всякої реакції, зокрема це було важким у першій половині XIX ст., коли то ідея єдності, така сильна в Німеччині, стала загрозою для її сусідів і суперників. Здавалось, що в другій половині XIX ст. положення змінилось. „Хвора людина“ — Туреччина — перестала фактично існувати як поважний політичний чинник. Росія від часів Катерини II. мріяла про Дарданелі і св. Софію в Царгороді, англо-російські інтереси зустрічаються в Персії, Тибеті й Афганістані; Росія з її гегемонією на Балканах стає загрозою Австрії. Але війна 1855 року й Паризький мир 1856 р. дуже некорисний для

Росії, віддає загрозу російській експансії на Середземне Море й на Балкани; не меншим послабленням російського імперіального розгону була війна 1877 р. й умови Берлінського Миру 1878 р., так, що в 1884 р., коли по здобутті росіянами Меру, над індійським кордоном, мало прийти до відкритої війни з Англією, Росія постаралася цей конфлікт злагіднити. Наступний після цього довгий період шукань Росії за союзником, що попеременно штовхають її то до Англії й Франції, то до Німеччини й Австрії, кінчиться 1907 р. союзом Росії й Англії, чим ліквідується майже 50-літній гострий конфлікт між цими державами. У великій війні Росія, Англія й Франція виступають уже як тісно зв'язані союзники.

Така взагалююча історія взаємин Росії з західними великодержавами, яка цікавить нас лиш як генеза такого актуального сьогодні питання, яке відношення великодержав Заходу до проблеми європейського Сходу, точніше до створення на Сході справедливого політичного ладу?

При розгляді цього питання не можна ні на мить забувати того факту, що після наполеонівських воєн, які виграла Англія, безперервно поступало наперед, закріплювалось і здійснювалось діло єдності німецької нації, а в парі з тим діло могутності Великої Німеччини. Держава з 60 мільйонами здорової нації, з могутньою армією, зростаючим промислом і торгівлею, з чимраз то більшою морською флотом і нарешті з виразними колоніальними аспіраціями була предметом постійного заневолення західних великодержав. Цим поксяється вся політика Англії й Франції хочби, наприклад, у польському питанні в минулому столітті. Традиційна симпатія до поляків не перемогла у Франції й Англії здорового розуму: підчас польських повстань ані одна з тих держав не вступила в оборону Польщі, а лорд Пальмерстон, хоча брав участь у секретній протиросійській дипломатичній кампанії, по розгромі повстання 1863 р., заявив: „...поляки зробили би мудро, якби шукали замирення, спираючись на людський і шляхетний спосіб думання імператора Олександра. Ні всякий випадок це питання (польське) не належить до тих, що в них мала би право мешатися Велика Британія“.

Цілість російської імперії як про-

тинімецького чинника була для Великої Британії та Франції важнішою, ніж „хрестовий похід“ проти Росії, що його організував уряд Наполеона III.

Ще більше повчальні новітні часи, де не бракує моментів дуже сприятливих тому, щоб Англія й Франція станули за справедливим політичним ладом на Сході. Маємо на увазі 1918-1920 рр. Як відомо, ті три роки принесли західним великодержавам велике розчарування: їхній союзник Росія, царська, демократична, а потім максималістична, випала з числа спільників Антанти, припинила війну і зробила з осередними державами Берестейський мир. Германофільська концепція російської політики тріумфувала в рядах російських ворогів большевизму, що чекали нетерпляче приходу німецьких військ до Петрограду й Москви. А большевицький уряд, невизнаний Антатою, теж із повним недовірям ставився до Лондону й Парижу, припускаючи, зрештою й не без підстав — що там кують ся інтервенційні пляни. Рівночасно наявною була визвольна боротьба народів, що самоозначались на руїнах царату: Україна, Литва, Лотва, Білорусь, Грузія, Азербайджан, Естонія, Фінляндія й ін. переживали своє державне відродження й по закінченні війни в 1918 р. всю свою увагу звернули на придбання симпатій у Антанти.

Здавалось, вимріяна пора для встановлення справедливого ладу на Сході Європи, на основах національного й державного самовизначення народів, наспіла. Але коли ми звернемося до сучасних джерел і простудіюємо на їх підставі настрої публічної opinіo Англії та Франції напрям політики урядів цих двох держав, то винесемо зовсім інше враження.

Класичний із-поміж багатьох в зразок дискусії на східно-європейські теми в Палаті послів у Парижі дня 11. квітня 1919 р. Посол Шапделен заявив м. і. таке: „Яка є точка погляду французького уряду на сепаратизм у Росії? Чи ви є за чи проти розподілу Росії — на цього давнього союзника? Розподіл Росії, це була б балканізація Росії, погубна політика, сівачка майбутніх воєн у противенстві до найбільш безпосередніх інтересів Франції. Ми дамо таким чином інше одні аргумент у руки росіянам, прихильникам союзу з Німеччиною. Український рух є zorganizований і кермований німця-

ми — твердив дальше посол Шапделен — це не в Росії народився український сепаратистичний рух, але в Австрії... Евсь цей український рух поверхоаний... він є ділом кількох осібників, що продалися Центральним державам з одною метою послабити Антанту й дозволити Німеччині перенести всі свої армії із східного фронту на західний. Це Берлін, що ризикує про долю українського народу... Треба, щоб ви висказались ясно щодо цього згодного українського сепаратизму...“

Уряд Франції висказався аж надто ясно. Міністр Пішон склав декларацію, прийняту 349 голосами. Вона звучала: „Треба знищити російський большевизм, треба відбудувати російську великодержаву в умовах, які гарантували б її супроти німецької колонізації. Ми хочемо сильної Росії. Ми не хочемо розширвання Росії...“

Становище Англії було ще виразніше, бо, напр., дебата в Палаті Громад від дня 11 листопада 1919 р. рішуче заявила за допомогою ген. Денікінові проти Петлюри, а журнал „Вар Офіс“, щоб заспокоїти ліберальну та лейбурпартійну opinіo, писав свідому неправду про „цілковите замирення Петлюри з Денікіном...“

Ми не маємо можливостей навести всього матеріалу з документів, які посвідчили би про вороже ставлення держав Антанти до проблеми створення на Сході справедливого ладу. Ми навели лиш характеристичні зразки. Opinіo Парижу й Лондону 1919 р. можна було б окреслити двоюко:

1. хотіла відбудови Росії шляхом боротьби з большевиками та ігнорувала цілковито питання національностей колишньої російської імперії;

2. — визнавала права національностей, але лише під умовою їх федератції з Росією та спільної боротьби з Добровольчою білою армією проти большевицької акції.

Отже, як бачимо, різні дороги вели до одної мети.

Українець д-р Осип Назарук описує свою зустріч із французьким старшиною, полковником Фрайденбергом, під час інтервенції в Одесі, цей француз називав Петлюру „шефом бандитів“ та жадав прийняти російських старшин до Української Армії і т. п. „Мені прийшла думка пише Назарук, — що одного дня ми вас (французів) проженемо з України... Я був певний, що ми не дістанемо ніякої допомоги від Франції та що єдине, чого вони хочуть від нас, це — допомоги для відбудови давньої Росії...“

Коментарі, як кажуть, зайві. Ні в минулому, ні тим більше сьогодні великодержави Заходу не були зацікавлені у визволенні народів, поневолених білою, чи червоною Москвою. В світлі того нинішній сталінсько-черчилівський союз є тільки огидною брехнею. Ціллю західних великодержав, а насамперед Англії, було й осталося панування над світом та егоїстична жадоба наживи коштом інших народів. У відношенні до України Англія мала вже багато разів нагоду висказати свою „боротьбу за волю всіх народів“, але вона на всі страхіття, що їх допускалися займанці на українському народі, закривала по-божно очі. Сьогодні вона братається з найбільшим ворогом людства — жидомосковським большевизмом і дальше співє пісеньку про „боротьбу за волю всіх народів“, з тою тільки різницею, що в це вже ніхто не вірить.

Природні підстави європейської спільноти

Сім років тому відбулося пленарне засідання Ради „Союзу Народів, на якому ухвалено прийняти до цієї женецької організації теж і більшовиків. Тоді була вибіла для Європи рішуча година, бо доля нашого континенту була ще в руках західних великодержав і опанованих ними малих держав. Вони могли ще — всупереч імперіалістичним і реакційним намаганням поодиноких безвідповідальних воєнних підбехтувачів — зберегти Європу від більшовицької загрози й тоді вони ще під своїм проводом створили одностайний фронт оборони перед більшовизмом. Німеччина була б тоді певне до цього фронту долучилася й дуже багато подій було би взяло зовсім інший напрям.

Тоді йшло насамперед про це, чи більшовизм у своїй „поході без зброї“ зможе авертис до Європи й на Далекий Схід на те, щоб потім уже за допомогою зброї знищити європейську культуру й лад на Далекому Сході, чи може створиться якась здорова сила, що цей більшовицький похід смерті здержала би. Йшло про рятунок Європи, або залишення її на поталу тих держав, які не тільки для оборони своїх егоїстичних інтересів, але й для переведення своїх світово-імперіалістичних плянів піддержували свідомо більшовизм. Плітократична верхівка міжнародного жидівства, скріплена безмірними зносками, які адобула на крові світової різні 1914—1918 рр., була запевнила собі рішучий вплив і владу в Англії та Америці. Імперіалістичні цілі міжнародного жидівства з Нью-Йорку, Лондону й Москви покривалися. Бо що диктатура Сталіна була диктатурою жидів, про це нікого вже переконувати не потрібно. Ненависть народів Сходу до народів Заходу вони використали для „більшовицької батьківщини“ й таким чином створили могутній фронт жидівської плітократії та їхніх англосаксонських попутників і почали його гарячково озброювати та готувати до наступу на Європу. Політичні методи були всюди такі самі. Про військову силу говорили не багато, але тим не менше вона існувала. Хвилево говорили пропагандисти й агітатори, а генерали й адмірали ждали.

Прийняття більшовизму до Союзу Народів означало вже остаточне підпорядкування англо-саксонських держав і західно-жидівської плітократії головному командуванню східних жидів та московських диктаторів. Це означало рівночасно відступлення більшовицькі права до Європи.

Загроза світово-імперіалістичної сили жидівства тоді ще не була надто виразна. Але небезпека внутрішнього розкладу та знищення християнських основ європейської культури була очевидна вже й для багатьох державних мужів у Женеві. Пригадати б тільки осторогу перед загрозою знищення більшовизмом християнської культури Європи, що й підніс під час голосування в Союзі Народів президент Швейцарії Мотта. Сьогоднішній прем'єр Ірландії, Девалла, протестував проти прийняття більшовиків до Союзу Народів в імені 300 мільйонів католиків. Присутні в Женеві представники України, Грузії, Азербайджану, Кавказу й Туркестану внесли тоді до Союзу Народів довгі меморіали, а наведені в них документарні дані вистачали не тільки

на те, щоб не прийняти більшовиків до Союзу Народів, але щоб Союз Народів негайно зорганізував хрестовий похід проти тої жахливої прокази людства. Грецького прем'єра Скальдаріса, одного з найкращих знавців більшовизму й тому одного з найзавзятіших його ворогів, Англія і Франція змусили брутальними погрозами відкликати його протест проти прийняття більшовиків до Союзу Народів. У висліді 39 держав голосувало за прийняттям більшовиків до Союзу Народів, а тільки три держави: Швейцарія, Голандія і Португалія, проти. З усіх 39 держав за більшовизмом припадало 7 на південно-американські держави, які й по приступленні більшовиків до Союзу Народів не навязали з ними дипломатичних відносин, дарма, що Рузвельт уже від 1933 р. намагався їх до того „заохотити“. В найбільш безвихідному положенні була Фінляндія. Фінський народ, подібно, як і український, веде від віків розпачливу боротьбу проти ненаситної варварської Москви. А в Женеві на глум Англія й Франція змусили міністра закордонних справ Фінляндії голосувати за найбільшим ворогом його батьківщини!...

II.

Політики, які перед 7 роками приймали більшовиків до Союзу Народів у Женеві, здавали собі дуже добре справу з того, що вони тим самим центрально європейської демократії, якою був Союз Народів, віддають на ласку й неласку червоній Москві. Франція, яка добачала свою безпеку тільки в організації Союзу Народів, і Англія, яка з Союзом Народів хотіла зробити „пакс британіка“, віддали свідомо женецьку організацію радикальним агітаторам більшовицьких злочинців. Перша більшовицька делегація взяла участь у господарській конференції в Женеві в 1927 р. та з того часу Третій Інтернаціонал за допомогою російських, чеських і югославянських журналістів не перестав обмотувати своїми сітками женецьких політиків і цілого Союзу Народів. Референт для більшовицьких справ у генеральному секретаріаті був рівночасно головою більшовицької „П'ятої колони“ в Женеві. Опікунами більшовизму були Тітусеску й Бенеш, що були себе з тілом і душею Москві запродали. Французький міністр закордонних справ Барту називав більшовиків „передовими оборонцями демокра-

ті“, бо він знав, що Франція на випадок війни не була в силі сама себе оборонити й тому він усі свої надії покладав на знищення Європи більшовицькими ордами.

В усіх міжнародних експозитурах женецької Ліги сиділи на передових постах куплені Москвою агенти. На 375 референтів у Міжнародному Уряді Праці було 200 „марксистів“, іншими словами: більшовиків. Усі звідомлення цього Уряду були від роки звичайними пропагандивними письмами червоної Москви. Пройшло ще кілька років і женецька Ліга була вже сліпим знаряддям Третього Інтернаціоналу.

Всі ці факти були відомі делегатам женецьких нарад перед 7 роками. Але Франція й Англія, що тоді під проводом Ідена й Барту розпочали стару політику нового обкруження Німеччини, змусили їх проти їхньої волі назвати союз із більшовизмом. Англія мала тоді в своїх руках майже цілу Європу й усі народи вона використовувала на те, щоб скріпити своє володіння над світом. Мала Антанта, Балканська Антанта й ще кілька антант були інструментом у руках Англії. Вони діставали від Англії кредити, але тільки на те, щоб могли сплачувати тій же Англії довги. Європейські народи переживали одну господарську кризу за другою, а американські й англійські жиди багатіли. Світ був увійшов у якийсь зачароване коло, з якого — здавалося — не було виходу. Над життям усіх народів висіла, як меч Дамокля, жидівська зізда, що від неї ніхто не міг звільнитися.

Нічого дивного, що нині народи Європи використали переломово-історичну добу на те, щоб злучитися в одну природну спільноту й вони створили єдиний фронт боротьби за своє „бути, або не бути“. Розвиток політичної думки нашого континенту йде простою лінією від 1934 до 1941 р. р. Це зовсім природний розвиток, що зродився із здорового інстинкту самооборони європейських народів перед жидівсько-більшовицькою загрозою та довів до природної їхньої спільноти, побудованої на здорових і твердих, як криця, моральних, політичних і господарських основах. Процес такого розвитку ще не закінчений, але вже сьогодні можна твердити, що він позначуватиме життя народів нашого континенту на довгі століття.

ПО УПАДКУ МАНІЛІ

Американці підпалили Манілію

За повідомленням агенції Демет американські війська відступаючи з Манілі підпалили місто. Летун, що летів над містом, через густу заслонку диму не міг бачити вступаючих японських відділів.

Голоси преси про упадок столиці Філіпін

Японці підкреслюють упадок Манілі як факт великого значення не тільки для опанування Філіпін, але й для дальших бойових операцій передовсім на Борнео, на Малайським півострові та на інших Малайських островах. Доля Люзону та американських частин на ньому вже припечатана. Вони вже не мають жадних більших баз опору. Американські відділи на Люзоні можуть або піддатись, або згинуть, інакше чекає їх друга Дункерка. Японія виростає на незаперечну

найбільшу потугу в Східній Азії та Північній Америці. З зайняттям Філіпін Японія здобуде багато заліза, бавовни, конопель, цукру і льону. Англійський „Таймс“ уважає втрату Манілі дуже загрозовою для цілих Філіпін, а це з черги може довести до дуже критичного становища всю американську й англійську бойову силу в західному Північній Америці.

Підкріплення для Борнео

Як повідомляють англійські джерела, в останніх днях японські частини, що оперують на Борнео, дістали значні підкріплення. Помітно скріплена діяльність японської авіації в районах Малайських островів. Між Борнео та Явою заатаковано один ворожий літак. Острови Целесбес і Суматру обкидано бомбами. На Борнео в нафтових районах діють сильні піонерські відділи, які забезпечують від руйнування та приводять до ладу нафто-

СВЯТ-ВЕЧІР

Передача львівського радіо

В день 6-го січня львівська радіовисильня надаватиме свят-вечірню передачу, під час якої Митрополит Андрій Шептицький виступить з промовою до українського громадянства, хор „Сурма“ відспіває декілька колядок.

Передача відбудеться в годинах 17:35 до 18:30.

ві улаштування. Авіація бомбардувала теж сильно військові об'єкти Сінгапуру.

Затоплення голандського танкера

Один з японських підводних човнів, що діють у західних районах Північного Тихого океану, затопив голандський танкер у районах каліфорнійських вод.

Америка затісне співпрацю з Австралією

У Вашингтоні стараються щораз більше затіснювати співпрацю Австралії з Америкою. Останні відомості змагання Австралії незалежності до деякої міри від Англії знаходять сприятливий ґрунт у Америці. Рузвельт хотів би замінити Австралію в американську домінію та помалу займати світові позиції свого англійського союзу.

Нові спроби рятунку

Рузвельт, Черчіль і Сталін хочуть відвернути увагу світової opinii від своїх неадач на європейському континенті та на Північному Тихому океані дипломатичними актами. Саме цими днями підписано з деякими мідлькими державами середньої Америки пакти про співпрацю. Так само підписано умови з еміграційними урядами різних монархів та побитих у війні союзників про те, що вони усі свої середники, які їм залишились, віддають до диспозиції Америки, Англії і Советському Союзові.

Зі східного фронту

Сильні наступи ворога відбито на всіх відтинках. Перед Ленінградом не повівся ворожий наступ, віддержуваний танками. Розбито 5 тяжких танків і 3 легкі. На середньому фронті удалось ворогові прорватись крізь лінію одної дивізії. Пролом вирівняно та відбито ворога на попередні позиції, при чому він залишив 200 вбитих. На всьому фронті вдержано позиційну лінію.

Зміст Звідомлення Верховної Команди

3 Головної Квартири Фірера — 5-го січня 1942 р.

Сильні атаки більшовиків на середньому відтинку східного фронту відбито. Летунство бомбардувало ворожі становища і кораблі біля Феодосії, причому запалено бомбами 5 великих кораблів, ушкоджено 3, з того 2 винищувачі і один торговий корабель. В боротьбі проти Англії заатакували німецькі літаки фарерські острови і побережжя Шотландії та Східної Англії. Підводні човни затопили на Атлантиці, в Ледовому і Середземному морі 4 кораблі, разом на 20 тис. тонн, в тому один великий танкер. 2 кораблі ушкоджено торпедами. В північній Африці не було жадних більших боїв. Летунство бомбардувало ворожі позиції. В повітрі збито 5 літаків. Продовжувано теж налету на острів Мальту. Ворожа спроба налетів на північне німецьке побережжя не повилась. Серед цивільного населення в ранені.

На кого спадає головна вина за теперішню війну

Сензаційна знахідка документів у Парижі

В своїй великій промові в грудні 1941 р. під час прийняття заграничних державних мужів, міністр закордонних справ Німеччини, фон Рібентроп, заявив м. і. так: „Виявлюються жакливі факти, що вказують на президента Рузвельта як на останнього спрочинника, а тия самим і ти головного винуватика за теперішню війну“.

До і було в історії мало таких випадків, щоб якийсь державний муж міг видавгнути цього роду закид проти зверхника іншої держави. І тому варто б цієї щільній ланці доказів іще раз коротко приглянутися.

Від часу проголошення Англією війни Німеччині зростає прямо з тижня на тиждень американська підмога для противників Райху. Вже в дні 8-го вересня 1939 р. президент Рузвельт заповів „обмежений стан національного постотівля“, що мало йти заповнити в дловітні, далекосяжні п висласті. Два місяці пізніше перевідно зміну закону про неутральність. На місце законної заборони продавати зброю воюючим державам, ухвалено т. зв. клявулі Кеш і Керр, що дозволяли воюючим державам продавати зброю, але тільки за готівку.

Під вляженням капітуляції Франції, Рузвельт склав у вересні 1910 р. відомий договір про вимну стріх американських воєнних кораблів за англійські бази. В дальшому Рузвельт завів у краю обовязок загальної військової служби для всіх чоловіків у віці від 21 до 35 років. Після ухвалення цього закону Конгресом, Рузвельт іще раз святчно запевнив, що ні один американський громадянин не буде втягнений у воєнну акцію поза Америкою.

В пер ших місяцях 1941 р. Рузвельт закликав конФікту німецьких та італійських краблів, що в той час стояли на як рі в американських портах. У квітні він окупував Гренландію, що в урядовій мові називалося „склав договір охорони“. В травні він проголосив уже „необмежений національний винятковий стан“ і тия самим зробив себе

практично диктатором ЗДА. В грудні м. р. президент Рузвельт мав вже в своїх руках усі упознавання, а бракувало ще тільки одного: він не міг самочинно проголосити війни формально. Але в тій випередила його Японія.

В червні Рузвельт казав окупувати Ісландію. В тому самому часі він видав т. зв. „наказ стріляння“, а саме наказав американським кораблям стріляти в німецькі кораблі. В останньому часі він наказав озброїти теж американські торговельні кораблі та дозволив їм запливати у воєнну зону, так, що практично закон неутральності вже перестав існувати.

Все це тільки важніші дороговкази політики Рузвельта, але й вони вже вказують виразно, що американський президент намагався за вську ціну втягти свою країну в війну.

Остає ще питання, яке нині всіх цікавить: чому Рузвельт послідовно й уперто змагав до поширення війни? На це питання відповідають частинно опубліковані минулого місяця у французькій пресі документи, що їх знайдено в архіві „Великої Льожі Оріенту“. З цих документів виходить, що американський амбасадор у Парижі заявив в імені Рузвельта цій французькій масонській льожі в травні 1939 р., що Рузвельт у німецько-польському питанні не бажає собі й не стерпить уже ніякого компромісу.

В червні Рузвельт казав окупувати Ісландію. В тому самому часі він видав т. зв. „наказ стріляння“, а саме наказав американським кораблям стріляти в німецькі кораблі. В останньому часі він наказав озброїти теж американські торговельні кораблі та дозволив їм запливати у воєнну зону, так, що практично закон неутральності вже перестав існувати.

Все це тільки важніші дороговкази політики Рузвельта, але й вони вже вказують виразно, що американський президент намагався за вську ціну втягти свою країну у війну.

Остає ще питання, яке нині всіх цікавить: чому Рузвельт послідовно й уперто змагав до поширення війни? На це питання в дповідують частинно опубліковані минулого місяця у французькій пресі документи, що їх знайдено в архіві „Великої Льожі Оріенту“. З цих документів виходить, що американський амбасадор у Парижі заявив в імені Рузвельта цій французькій масонській льожі в травні 1939 р., що Рузвельт у німецько-польському питанні не бажає собі й не стерпить уже ніякого компромісу.

Та для справи війни Рузвельт працював уже далеко скоріше. Згата на масонська льожа вимагала від нього телеграфічно вже дня 27 грудня 1936 р. (1), щоб він ціл м своїм авторитетом обстоював „статус кво“ Версальського договору. Іншою телеграмою в д 24-го вересня 1939 р., отже в днях Мюнхенського зїзду, ця сама масонська льожа вимагала від Рузвельта, щоб він отверто поставою по стороні західних великодержав до юміг відкинути всякі домагання Німеччини. Два дні пізніше, 25-го вересня, Рузвельт дійсно інт рзениував, але його інт рвенція прийшла за пізно, вона вже не могла перешкодити підписанню Мюнхенського договору.

Американський амбасадор у Франції виїхав тоді до Нью-Йорку і в січні 1939 р. вернувся знову до Парижу, але вже з новими інструкціями. Видно, він негайно по своїому

повороті конферував із провдниками льожі, бо вже в дні 1-го лютого її „великий мйстер“ вислав Рузвельтові телеграфічну подяку.

Дня 25-го травня 1939 р. — довідуємося дальше з опублікованих сензаційних документів „Великої Льожі Оріенту“ — американський амбасадор заявив предстаникам тієї льожі, що Рузвельт рішений у всяких обставинах „усми засобами виступити проти порозуміння європейських демократій із Гітлером та за вдержання існуючого політичного стану в світ“. В архівах цієї масонської льожі знайдено теж послання американського президента, в якому він обіцяє „всюку моральну й матеріальну допомогу з боку 3 учених Держав Америки тим націям, що відкидатимуть усякі компроміси з Гітлером“.

На цих документах не кінець, їх багато більше. Зрадати би тільки знайдену в Варшаві кресголенцію б. польських послів у Парижі та Вашингтоні. Лука вєча й Потоцького. Те, що Польща відкину. а німецькі пропоз. ці та що у вєсліді сьогодні вона не існує, належить завдячувати насамперед Рузвельтові.

Інша справа, що знайдені в Парижі документи вказують ясно й не взначно, що ціла воєнна політика американського президента, як і він сам, це тільки сліпий інструмент масонів, отже міжнародного жидівства.

У ВЕЛИКУ ІСТОРИЧНУ ХВИЛИНУ ПАМ'ЯТАЙ

Живемо в терсрій, важній дійсности. Переживаємо вишково важливу, вагітну наслідками, історичну хвилину. Хвилину велику, величю, неповторну. Незалежно від нашої волі стаємо її учасниками — історичними особами.

Приняла нам велика честь, якої не могли дождатися наші попередники, якої позасидують нам колєсь наші нащадки. І в нарі з честю спала на нас і велика відповідальність за кожну нашу дїжку, за кожне наше слово, за кожний вчинок. Що ми не пічнем, чого не доконаємо, що ми занебавимо й провалимо, буде нам скро улятно лари овалю історією. Вона оцінить наші подвиги, оцінить наші промахи і злочинства. З цього мєста давати собі справу, того ми не сміємо забувати ні на хвилину.

...В такому і почешному і відповідальному становищі найшлися всі без виїмку, яких зоскочила велика історично хвилино.

...Колї ми щопебуць лє зробимо, колї ми праїмемо роковий момент, історія кине камєнь на нас.

М. ГОЛУБЕЦЬ („Наші Дні“).

Україньский Окружний Комітет у Станіславові складає всім Повітовим Комітетам, Делегатурам і Співробітникам СВЯТОЧНІ ПОБАЖАННЯ 374 (1-1) голова: Левкий.

ДАРІН ПРОСЛАВСЬКА

МРІЯ І ДІЙСНІСТЬ

Ната швидко рухом зіскочала зі ступенів і, випереджуючи других, побігла до виходу. Шукаючи зором затримувалася на постатках, що стояли перед стаціонним будинком, або надходив з-поза нього, оглядалася, але не зупинялася. Крім шипіння паротигу, що видавалося таким голосним у морозову повітрі, та кризь голоси небагатьох пасажирів зловилла слухом голос дівночка, що віддівалася за стацією. Хоч суверк стелівся вже зевдець, пізнала відразу широкі сани, коні, накріті веретамми, й востать, що стояла поруч них.

— Добрийвечір! Я вже є! Можемо їхати — заговорила швидко, переступаючи з ноги на ногу. По теплі поїзду відразу охололо її морозне повітря, що гудало свавільно докруги положеної в полі стації.

— То ви, саянуцько? — відповів господар і етис водану собі руку. — Чому так пізно? Дома готові без нас до вечері сїсти!

— Ну, ні — відповіла, обтуплюючи ноги бараницею. — Не зробить цього! Поїзд сїдївнєся... Будемо швидко їхати! Це ж близьенько!

Цей господар, що завжди привозив і відвозив її на стацію, й широкі сани й бараниця і навіть дівночок на динці — це все означало вже дїм. Це все значило вже свята, що їх хотїлося виовні, як слїд використати.

— Відгаїтїться добре, щоб не змерзнути — перестерїг господар. — Там дали ще хустку на голову...

— Веру якраз — відповіла й занепокоїлася раптом. — Дома здорові?

— Богу дякувати! — відповів тоді, як коні, обиваючи круг, зіхали згористим мїстком на дорогу. На прогові навїзло сїгнї й сани то поривало вділ, то зростали над полями.

— Сестра нїде не поїхала? — поцікавилася за хвилину. Те все, що було з нею ранком і попередїх днів, зивало з її думок зовсім. Тепер був дїм. Тепер були свята.

— Ні! — відкрикнув, не повертаючи голови. — Побудете у нас чоч з мїсєць?

В? Неможливо! Праца! — засміялася.

— Ага... — промовив вирозумїло й замаяхнувся на коней. За хвилину докинув іншим тоном: — Палич прїїхав.

— Який же би?! — відповів — Директорів.

— А-а! — протитнула тільки Ната і знову випрямилася. Тепер уже серце билося прїспїшено та сильно. „Марко — думала... — Марко врешті є тут? Значить...?“ — ставила сама собі питання й не відповідала на нього. Те, що досі було уявою, мрією, стало дійснїстю. — „Марко! Мій Боже, значить Марко таки прїїхав!“

— Такий бо якийсь! — пїймала слова господаря.

— Який? — спиталася з усміхом.

— Змїнився. То вже не наш панич.

— Як то не наш? Що ви говорите?!

— От, — побачите то самі скажете.

Ната подивилася на його широкі плечі, що видїлилися перед нею, та не связала вже нічого. Всмїхалася. За хвилину взагалі забула, що він связав. Із-поза білих хмар показався місяць і сїгнї на полях укритива польськом від його сїтла. Деревя, вкриті інеєм, значили дорогу в далечинь. Було тихо. Чулось тільки шуркотання саней по сїгнї та який біг коней у такт дівночка. Ната дивилася перед себе ровсїлиними очима. Думала. Радїла. Час до часу якийсь занїт господаря, що цїкавилася світовими подїями, ставив її в мрїї до дійсности. Назвала йому все,

що тільки знала, і знову заглиблювалася в свої думки.

„Марко! — думала повна втїхи та гордості. — Як довго я тебе не бачила? Майже два роки! Це було цілими столїттями... Марку! Мій Боже! Як уже страшенно хочеться тебе побачити, Марку...“

Враз нагадала собі занїт господаря, чи довго останеться у батьків і усмішка її стала збиточна та свавільна.

„Господарю поханий! Чоловіче добрий! Я тобі нещавду связала! Я довше тут побуду! „Панич“ тут, це значить — мій шлюб! Марко тут, значить — матеріальна сторїня поладжена й ми можемо думати про своє спільне щастя... Богу дякувати, кїнчїться вже моя самота якої я так не любляю. Бути самотній, бр...“

Дорога заглибилася в яр і відразу опирилася між хатами. Повїзало димом. Кїлька псїв відїздалося наара. У хатах свїтилося. Ната відчула присутнїсть Марка серед тих хат зовсім виразно та ясно. Сани скрутили в бїчну вулицю і зарив вїхали в широкі відчїнену браму. Деревя на вїдї похилилися під тягаром інею та майже сїгдаи кїнських голів. Збоку, тихі та темні стояли господарські будинки. В кількох вікнах лїтї свїтилося. Коні зупинилися. Господар повернувся до Ната:

Причини невдачі Наполеона під Москвою

Більшовицько-капіталістична пропаганда зі своєю самопевністю використовує катастрофу Наполеона під Москвою для порівняння, що, подібно усього скінчилися й теперішня війна на Сході. Цього роду пропаганда нещепно нахапана для них самих, бо чим більші надії на перемогу покладатимуться, тим гірніше буде пізніше розчарування. Про це могла би сказати імператриця Франція, яка ще так недавно володала всі свої надії на лінії Мазіно, а сьогодні вже на тій самій лінії блискають собі німецькі корони.

З другого боку така пропаганда надає їй більшого блиску німецьким перемогами.

У великому разі порівняння походів Наполеона має з теперішньою війною деякі спільні риси: в тому не заходить приглядатися ще раз тим причинам, що довели до катастрофи величезну французьку армію.

Відомо, що Наполеон не вибрався в похід на Москву з легким серцем. Навіть він до цього був тільки побіжно підготований і з того здавав собі певні справи, головне, коли річ про трудності в перехарчуванні, бо під ним оглядом він мав уже досвід із походу до Польщі в 1807 р.

В поході на Москву Наполеон мав сильнішу армію, як колинебудь раніше, 450.000 воїнів у перших лініях і 200.000 у других. Цялу ту масу він мусів держати тісно разом, бо на прохарчування її в окупованій країні він уже згорі мусів зрештувати. Він уже від першого дня війни в Росії наказав видати поодиноким військовим частинам харчі на 24 дні. З того 4 мав висті кожний воїн, 4 везено на окремих возах для кожної частини, а 16 їхало окремою колоною возів за кожним полком. Маса ці собою не везла, бо сподівалася його знайти таки у ворожій країні й дівсно вони його знайшли. Наші для коней армія Наполеона теж із собою не брала, бо це забирало багато місця. Пізніше брак віса відбувся дуже некорисно, бо несприятливі відки до земної наші коні тратили швидко силу, а коні з тям ціла армія третяла свою справність. Вози з харчами виявилися за тяжкі на тодішні російські дороги, їх треба було розділювати на більше возів, а це все забирало багато часу, так, що вони ніколи не могли зробити децю навіть 24 кілометрів дороги. Багато з цих коло-

ніколи не могло дігнати пішого війська.

На всі ці спеціальні умовини Наполеон зовсім не зважав і переводив свої дії в питомому собі швидко, бо сподівався, що зможе рішачко побити російську армію вже в прикордонних областях. Це йому не повелоса, бо противник викинув бої і безнастанно відступав. Наполеон гнався за ним цілою своєю силою. Він вихопився з одної колоною в силі 225.000 воїнів і за 4 дні дійшов від кордону до Вілани. Але ворога вже там не було. Віже ця перша спроба форсованого маршу могла Наполеона остерегти. Виказалоса, що вошки для злегнення свого багажу поїдали передчасно приділені їм харчі, ані одна колона возів із харчами не могла на час дійти. Інтендантура не зміла належно використати харчових запасів окупованих земель і тому кожний воїн почав промишляти на власну руку, а це погано відбилося на дисципліні армії. Частини вже мали поважні втрати в людях і конях, але Наполеон на це не зважав і таким же спінним походом вибрався на Вітебськ, бо там сподівався заскочити противника. Вошки не мали харчів і мусіли собі їх шукати, відбиваючися раз-у-раз більше від головних шляхів, що по них похід відбувався. Багато з них уже ніколи не могли до своїх частин долучитися й одні впали в руки козаків, а інші організувалися в грабункові загони та робили те, що їм подобалося. Як головна колона дійшла дня 19 липня 1812 р. до Вітебська, то ворога й там вже не було. Він відступив і концентрував свої сили у Смоленську. Армія Наполеона мала вже тоді 180.000 утрат у людях і 80.000 у конях. Йї офензивна сила була до тої міри вичерпана, що Наполеон мусів наважати перерву, яка тривала три тижні. Тоді пішли на Смоленськ, але й там ворога вже не було. Імовірно війна була би скінчилася інакше, якби Наполеон був тут похід перервав, навадився змазок із цілою армією, а вирішення війни відложив до зими. Але на це не дозволив йому його темперамент не менше, як і політичне положення. Він мав при собі ще 150.000-ну армію та з нею він вирушив далше й у фронтовій битві під Бородіно, на шляху до Москви, побив перші сили ворога, але це не принесло ніякого вирішення. Російська армія відступила в кожному

порядку, а французька залишилася деморалізована на побойовищі й не була спроможна противника переслідувати. Мавчи ще тільки 100.000-ну армію, Наполеон увійшов кілька днів пізніше в Москву й сподівався, що там зможе навязати вже мир. Але й тим разом він помилився. Якби він був мав залізницю, то без сумніву був би міг залишитися там до весни й тоді довести війну до переможного кінця. Але налаштути постачання кінями, це вже переходило навіть сили Наполеона. Загально вважають, що постачання кінними колонами не може сягати далше, як 120 кілометрів. Якщо віддалення є більше, тоді колона самі себе зїдають, значить самі зуживають те, що везуть.

Одиноким виходом для Наполеона міг бути ще тільки відворот, але він відсував його без потреби аж до дня 19 жовтня. Наполеон мусів вертатися цілковито спустошеною країною, так

що долю його армії перерішував уже голод. Морози, що почалися з початком листопада, вже тільки завершили діло. Наполеон не зміг пристосувати своїх оперативних дій до можливостей постачання. Його постанови пережонуть, що він був затратив почуття дійсності.

Факти вказують, що походу Наполеона на Москву ніяк не можна порівнювати з теперішньою війною, бо тут існують зовсім інші передумовини. Постачання має сьогодні до розпорядження залізницю й автомашини, а в потребі теж авіацію. Залізницю можна перервати, але її можна й направити, особливо тоді, як є на це відповідні фахові сили, в тім цілий перебіг теперішньої війни на Сході вказує, що вона проходить цілком противно, як наполеонівська. Ясно, що зовсім противно мусить скінчитися й більшовицько-англійська пропаганда. —

Сінгапур — найбільша твердиня світу (Англійська самопевненість та злегковаження противника)

Англія падає жертвою своєї самопевненості й будючності. Не доцінюючи сил противника та мавчи найбільшу морську твердиню світу, Сінгапур — Англія просто злегковажила собі Японію. Але, як вказує дотеперішній досвід, навіть найсильніші твердині не встоять перед добрим військовим проводом і хоробрістю воїва. Ледви чи встоїтьесь й Сінгапур. Ми вже писали, що це невеличкий острів, який відділяється від суші вузькою смуга води. Острів лежить на самому південному кінці Малайського півострова, на дорозі з Малакки, що лучить Тихий океан з Індійським океаном. Майже кожний корабель, що пливе з Індійського океану до Східної Азії, мусить сюди проїздити. Відлучення політичне і стратегічне значіння того малого забалежного острова відкрив англієць Стенфорд Рафлес ще 1818 року. Про нього він так висловився: „Нова стація має знамените географічне положення та місцеві умовини, прекрасний порт на самій дорозі до Китаю з усіми догідностями, які є помічні в плаванні. Кожний корабель, що хоче користуватися цією дорогою, мусить у віддалі не менше пів морської милі проїздити поза наш машт. Це місце зі стратегічного і торгово-політичного погляду є куди цінніше, як усі континенти разом“. Перші укріплення острова почалися 1882 року. Зараз же по світовій війні англієць вважались далше укріплювати Сінгапур у величезну твердиню. Зразу таки на будову асигновано суму, що дорівнює 200 міль. шимецьких марок. Роботи закінчено в 1934 році. Надбережні укріплення є своїми розмірами величезні. Знаходяться там 45 цм. гармати з дулами, довгими на 18 метрів, осаджені на залізничних рейках. Цілі оселі зруйновано, щоб устави довгі ряди 34 цм. гарват. Крім цього встановлено летовища, авіаційні гангарі, приставі, підводних човнів, казарми, магазини, добре замасковані склади бензини та величезні збірники води. Ця твердиня має найбільші на світі корабельні доки. Щоб мати ясне уявлення про величину цього порту, досить сказати, що він може одночасно помістити у себе Флоту цього світу. Доступ до військових дільниць чи округів Сінгапур був для невійськових надзвичайно суворо заборонений. Цей острів належав до нечисленних місць земної кулі, де чужинець потребував спеціальної візи не тільки при візді але й при виїзді звідсіля, а видавано її щойно день наперед. Фотографічні апаратні опечатувано, ще заки їх можна було вилати з собою на сушу. Тому то англієць, горді на свою фортецю, були дуже цевні свого панівного становища на Далекому Сході.

Значення Сінгапур у теперішній війні так окреслив англійський міністр для Індії, Америк: „Якщо Сінгапур мав би впасти в руки японців, то дорога для ворожої флоты стала б отвором, а всі надбережні краї Індійського океану були б ізольовані та стали б жертвою японської агресії. Доки ми триваємо Сінгапур у своїх руках, не тільки не будуть проведені ніякі поважніші операції проти цих країв, але вони скоріше, чи вішше самі зможуть перейти до наступу, аж Японія врешті попросить миру“.

Англієць задурманені величчю своєї могутності, злегковажили собі японську силу. Осьтак маршала англійського летунства Роберт Брук-Понген сміявся, коли зроблено заувагу, що японці мабуть будуть літаки типу Месершміт. Він запевняв, що японці таки задалеко, щоб могли загрожувати Сінгапурові та категорично заперечував можливість атаки японської панцирної зброї в цих околицях не тільки з уваги на непригожий терен, але й на силу англійської морської та повітряної флоты, яка в зародку знищить усі ворожі заїї. Цей самий генерал на кілька тижнів перед вибухом війни запевняв, що врешті все зроблено, щоб забезпечити англійські станції в цьому просторі перед якимнебудь несподіванкою. Цей самий генерал не зміг теж зорієнтуватися та передбачити можливість японської офензини. Виходячи з заложень, що Сінгапур із моря нездобутий, він передбачав разом із цілою далекосхідною командою вступити японців на Бірму. Це, на його думку, була одинока можлива дорога вступу на Сінгапур. Там теж він сконцентрував усі сухоземні та летунські сили. Тимчасом японці зовсім не заатакували Бірми, а опанували передовсім Таї, а далше почали атаку з суїні і з моря на південь. Отже несподіванки, від яких англієць хотіли забезпечитись, переслідують тепер їх одна за одною.

Веселих Свят
і Щасливого Нового Року
6 а ж а с

Іт. Покупця і своїм Прихильникам
М. САМОВЕРСЬКИЙ
УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ
і СКЛАД ПАПЕРУ 367
Станіславів, вул. Адольфа Гітлера ч. 19.

— Маше, паннуцю, карточку — промовив.

— Від кого? — дивувалася.

— Від панича — відновив якомсь неродо.

— То ви мені аж генер її даєте?!

— згіршлася, пригладавчись до місця занісці.

— А ви могли би швидше прочитати? — засміявся. — Ще були би десь згубили по дорозі!

— Таке важке й так пізно — промовила півголосом жартівливим тоном і швидко побігла до хати.

Ната посмішалася, ховаччись на слизких сльодах савей. Усміхалася до дітей, що бігали від хати до хати та коландували. Заговорювала до старших селян, що повільним кроком ішли одні до одних у гостину.

— Прівітайтесь, паннуцю? — вичтався демаї з них.

— Так! — усміхалася й боялася, щоб не зупинилася на довшу балачку. Там чекав Марко! В цій хвилині цій світ для Ната зупинився поруч цього. Трохи не вказав кожному: „Прощу вробачити, але не маю часу. Там чекає мій наречений!“

Марко писав їй (який він, справді помисловий!): „Не можу вперше побачити Тебе при в-мусь третьому, Ната! Тому приїди до школи, там, де є 3-ти класа. Згода? Нічого, крім старенької господині, там немає...“

Віддала до 3-тьої класи видавалася їй безмежно довгою. Ця його забаганка видавалася їй знаменитою. Вдова може це не було б так сердешно. А ще тепер, коли вдома чомусь просто ворожий табір. Батьки заховають якусь дивну мовчанку, коли йде про нього („бо хтось там казав“, „бо щось таке про нього говорять...“), а сестра, то ця просто завивала рінуче:

— Той твій цілий Марко!... Я б такого задармо не хотіла! (А перше так гарно ставилась до нього).

Ната зивала раменами. Смішше! Батьки... звичайно, старші люди. Вони просто відкивали розуміти молодих. Сестра... як би Марко в ній кохався, то вона змінила би думку. Зісно. Ната вбігла на ганок домива, де містилася 3-ти класа, з одною ясною думкою: П Марко — ну, ні, він не геній, але щось дуже близько того й тому всілякі такі патяки справді безглузді!

(Докінчення буде).

Спогади про большевицько-комуністичних наїздників рр. 1939-1941

(Написав Никола Остапик, господар з Радча, станіславівського повіту)

Славний краю України! Добрі в тебе люди —
 Пережила страшне горе, може вже не буде.
 Перебула двадцять років в тяжкій польській ярмі.
 А страшних два роки майже в большевицькій тюрмі.
 Отримавши кров у жилах, таке споменати.
 Як гроза в комуністів, годі описати.
 В них по урлах усюди лиш жиди й батюри.
 А на людей працюючих клали всі тягари.
 На людей податки страшні вони накладали:
 Чи можніший, чи то бідній, того не питали.
 Культ-збір, збіжки, ставки, мисо, такі інші датки. —
 Бідні люди продавали по-лідні манатки.
 Бо то мусить дати багач, чи бідна родина:
 Хто не дав би, того ждала гірська година.
 В селках колгосп закладають, кажуть: „спільна доля“.
 То для людей тяжка праця і гірка невola.
 Працюють там гірко, тяжко, не мають що їсти,
 Бо всю працю забирають жиди-комуністи.
 Тяжко працюють від ранку, щоб трудовень мати.
 Жид-наставник без сумління не хоче признати.
 Все пакують до батярських урядів на зброю,
 Бідний нарід терпить голод і холод зливою.
 На шарварки до роботи нічно виганяють.
 Та ніколи бідні люди спокую не мають.
 Ванні в лісах забирають босих та голодних,
 Гинуть з голоду родини у хатах холодних.
 Таке життя, таке добро в краю комуністів,
 Там жити лиш для жидів і для активістів.
 Вони кричать, викликають за кордоном всілякі,
 Що в них життя розпінні мають усі їхні люди.
 Життя мали урядники, котрих було много,
 В селі що десята хата, то клали одного.
 Совієних і чесних людей в уряді не брали,
 Лаш легувів і пияків, котрі добре крали.
 На таких казали: „чесні, пролетарські люди“.
 Як такі будуть в урядах, тоді добре буде.
 Людей дісно чесних, дбалих звали кулаками,
 Казали, що то найгірші поміж ворогами...
 Як є в світі зло найгірше, що лиху сприяє,
 То комунізм таке любить і всім захвалює.
 Як в них іде господарка, то аж сміх казати,
 Там фальшивість і неправда — не мож описати.
 Коли видать, що хтось дбас, гарно убирася,
 То їх таке дуже болять, як хто добре мася.
 Вони лиш такого люблять, що голий, голоден,
 Що скалати свою крияду нікому не годен.
 Щоби світ не знав нічого про їх страшну злобу,
 То кордони обкладають до перереходу.
 Як екаведисти-кати людей мордували,
 То аж тепер в цілім світі люди ся дінали.
 На жаль були і в нас люди, що до них прастали
 Та за юди гріш невинних людей видавали.
 Котрі люди свідоміші, світлої культури,
 Таких людей забирали на страшні тюртури.
 Живим очі забирали, руки обганали,
 У голови цапхи били та кости ламали,
 Мордували, катували та живцем палили,
 Вивозили в ліси, в ями там живих накрили.
 В пивницях замурували вчених людей живих,
 Щоби там життя нічало у муках страшнийх.
 То культура большевицька в двадцятім столітті,
 Жив під ями бідний нарід в страшнім лихолітті.
 Та не смів нічо скалати багатий, чи бідний,
 Бо такому готовили страшній день послідній.
 В церкві міна закладали, ще ся насмівали,
 Священників вивозили, або мордували.
 Або на церкві податки страшні накладали,
 У священників все брали, жити не давали.

Люди не сміли до церкви явно заходити,
 Бо громили, що всіх таких будуть вивозити.
 Бо вони не вірять в Бога, сумління не мають —
 Та релігію й моральність вони насмівають.
 В цілім світі всі народи релігію мають,
 Лаш батюри-комуністи її не визнають.
 Вони хотять, щоб не було життя позагробне.
 Щоб колись не відповіли за все діло злобне.
 На цілий світ вихваляють катюгу Сталіна
 Почитають, величають, монгола Леніна.
 Енгельс, Маркс і Ленін і Сталін, то у них богами.
 Ставлять ім всюди фігури, красять образами.
 Кожного смертю карали, хто їм не кланявся,
 Не питали, що цілий світ із них насміхається.
 Там лиш жиди-комуністи добре життя мали,
 Тому весь нарід в колгоспах в темноті тримали.
 Знайшлись були підлі люди, що до них пристали,
 Навивались разом з ними й батювали.
 На жаль в нашім селі навіть такі жінки були,
 З совітами приставали, на Бога забули.
 Та ще й акти підписали на людей до страти,
 Така погань, така підлість, аж стыдно казати.
 Вони думали: червоні вже тут будуть вічно,
 Що все будуть з ними жати грішно і розвільно.
 вже забули, що на небі Бог керує нами,
 Що все змінять і направить мудримися плянами.
 Скінчилось вже панування червоних панів, —
 Така погань не повинна мати влади в світі.
 Всевийний Бог не позволив довше панувати, —
 За такі страшні злочини мусів покарати.
 Пан Біг надав чоловіка: Адольф Гітлер зветься,
 Він за правду, віру й волю в цілім світі беться.
 А він з Богом зачинає, побіду приносить,
 Та ворогів тих, наче коса в полі траву, косить.
 Пан Біг йому помагас боротись за правду,
 Та згладити ворога з землі, котрой робить крауду.
 Найбільшими ворогами: жиди-комуністи,
 Що хотіли в цілім світі християнство зісти.
 Насідалися на тос і жиди-магнати,
 З Америка і з Англії ваялись помагати.
 Але Пан Біг не позволив на такі злочини,
 Писав на них славний нарід з краю Німеччини.
 Славне то німецьке військо, правдиві герої,
 Летять воздухом, як орли ті, з москалями в бої.
 Де німецьких бійців кілька, москалі сотками
 Падуть, гинуть, утікають, як перед вовками.
 Як німецьке військо беться, то беться правдиво,
 І сміливо йдуть до бою, як жінці на живво.
 Славний вождь німецький Гітлер не знає пощади:
 Комуністів з лиця землі амето до заглади.
 Слава Тобі на цілий світ, Проводирю німців,
 Що визволив з тюрми, з пекла бідних українців.
 Просьть Бога всі за Тебе українські люди,
 Будуть Тобі вдячні, вірні, доки світа буде.
 Бо стогнали в ярмі польським двадцять і два роки,
 Ще й до того комуністи пекли на всі боки.
 Тепер український нарід вільний і славний
 Та буде своїй державі вірний і зчланий.
 Слава всім німецьким військам та навів слава,
 За те, що вже комуністи та не мають права.
 Не будуть вже панувати, людей мордувати,
 Та в неволю до роботи в ярмо запрятати.
 Дай то, Боже, щоб та війна щасливо скінчалась,
 Щоби така страшна гроза нікому не спилась.
 Я, що ті вірші пишу, сімдесят літ маю:
 Що Бог анше крауду долю, ще ся сподваю.
 Що буде щасливо жити в приязні до німців
 Прийде доля по неволі для нас українців

Велики Шановний Управі Міста
 і всім Вн. П. Ламосця
ВЕСЕЛИХ С В Я Т та
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
 бажаю
 Друкарня Поліграфістету.

веде всі культурно-освітні установи, підлеглі Комітетові, або ним покликани до життя; веде огляд над усією видавничою діяльністю; спомогає українську мову й мистецьку та літературну творчість; організує письменників, мистців, журналістів та інших культурних працівників;

3. Шкільний відділ — опікується всіми шкільними справами українського громадянства, співпрацює з державною шкільною владою в ділянці шкільництва, зокрема творення, ведення й обслуговування шкіл усіх типів і ступенів, веде організацію українського вчителства, веде вчительські часописи, дбас про фахове допколення вчительських сил і їх відповідне доповнення; організує дошкільне виховання молоді;

4. Відділ суспільної опіки та праці — обіймає дуже велику ділянку суспільної допомоги: опіка над удовами, сиротами, немічними, інвалідами українських та інших армій; організує поміч ретаріантам і полоненим, веде захоронки, захисти, дитячі садки, бурси, гуртожитки, дешеві харчівні, організує опіку над дитиною й маірю, дбас про охорону народнього адороня (поширення гігієни, санітарної опіки, санаторій, відпочинкових домів і т. п.), організує антиалькогольну акцію, несе матеріальну поміч потребуючим (погорільцям, повенням, жертвам большевицького терору), організує лікарів, фармацевтів, гігієністів і т. п.; організує правну пораду й оборону для українського населення; співпрацює з органами державної влади в справі таборів праці та Служби Батьківщини, веде опіку над вижджаючими до Німеччини робітниками; організує вського роду курси для фахового видосконалення й перевипоку фахівців; інформує українське громадянство про державну організацію праці в Губернаторстві; творить жіночі гурти (Жіноча Служба України) для успішної організації суспільної опіки;

5. Господарський відділ — співпрацює з державними господарськими урядами для охорони господарських інтересів українських громадян, членів Українського Комітету; організує й веде ставно-і групи: промисловців, купців, ремісників, кооператорів, інженерів, робітників, власників реальностей, працівників вільних ф-хів, приватних службовців і т. п.; опікується господарськими інтересами хліборобського стану; співпрацює з Хліборобською Палатою, з Торговельно-Промисловою і Ремісничою Палатами; веде освітню працю в ділянці нового господарського ладу;

6. Відділ молоді — веде всі організаційні ділянки для фізичного та духового виховання, спортивні гуртки, організацію студентства; організує стипендіальну акцію для студуючої молоді та в тій цілі співпрацює з університетськими властями цілої Німеччини;

7. Фінансовий відділ — дбас про фінансові засоби Українського Комітету, організує збірку національних вкладок і збірок

Для виконання своїх завдань у краю Український Красвий Комітет в осідках Окружних Старост творить Українські Окружні Комітети. В повітових осередках — Повітові Делегатури, а в усіх інших місцевостях — Делегатури. В кожнім селі має Комітет свого мужа довіри.

Український Окружний і Повітовий Комітети складаються з таких членів: 1. голова, 2. заступник голови й секретар, 3. організаційний референт і персональних справ, 4. референт суспільної опіки та праці, 5. господарський референт, 6. референт опіки над молоддю й родиною, 7. референт культурної праці та шкільних справ, 8. фінансовий референт.

Внутрішня структура організації Українських Комітетів побудована на основі авторитарности при абережності здорових елементів народоластів. Це значить, що всі уряди і становища в Українському Комітеті призначаються згори, їх іменує голова Українського Красвого Комітету, чи то пак із його доручення підлеглі йому органи, але при тім ародні Комітету завжди стараться вислухати теж і опінію внів, щоб усі уряди були обсажені людьми,

УКРАЇНСЬКИЙ КОМІТЕТ

За час двох років, що їх Галичина перебувала під большевицьким, відбулися в Європі величезні переміни. Вони мали рішачий вплив на методи організування громадського життя, і коли вся Європа пішла за останній час велетеським кроком вперед у напрямі усунування національного життя та сконцентрування всіх народніх енергій, то й ми не могли остатися позаду. Тому і в нас найвищим наказом національного інтересу було пристосувати модерні методи в новому організованні національного життя в Галичині. Це було тим більше колюче, що з упадком большевицькому наше громадське життя почало вливатися в старі форми, в яких воно розвивалося за часів Польщі. А ті форми далеко не відповідають ані новому духові, часу, ні вимогам національного інтересу.

Модерні методи громадського організування прибрали в нас форму Українських Комітетів. Пристосовування такої форми в Галичині було тим легше, що вона вже корисно оправдалася в народжж останніх двох років на українських землях на захід від Сяну та Буга. Тому з приходом німецької влади до Галичини утворився у Львові за її згодою з початком сереня 1941 р. Український Красвий Комітет. Його начальним завданням стає організувати все українське життя в Галичині згідно з новими вимогами в рамках організації Українських Комітетів. Влада губернатора Галичини затвердила вже статуті Україн-

ського Красвого Комітету, який діє в цілім краю на основі тих статутів і в усіх важніших осередках Галичини потворив свої кланія. Таким чином Український Красвий Комітет охопив уже цілий край і вможливив організувати життя українського народу на законних основах.

Найважлишою вимогою нашого національного життя є зосередження всіх сил народу для відбудови нашого культурного життя. Тому не можемо дозволити собі на те, щоб роздріблювати й розтрачувати національну енергію, творичні бєаліч товариств і організацій, що існували за Польщі. До того ще пригадаємо собі, що не роздріблення й заважне зривчкування організаційних форм тодішнього часу було найбільшою перешкодою до національної консолідації, якої потребує всі так живно відчували. Муємо йти з духом часу і до цього достроювати форми та засоби громадського життя. Це необхідне, якщо український нарід у Галичині має сповнити своє найважливе завдання:

1. упорядкувати своє життя, щоб забезпечити народові якнайбільш надійний розвиток і
2. якнайбільш успішно допомогти німецькому народові в його боротьбі з большевицьким, яка рвночасно є нішою боротьбою з найстрашнішим ворогом України.

Тому Український Комітет є одиною українською організацією в Галичині,

поза нею не будуть існувати ніякі організації. А що життя понювартичного народу має рішчі-преріані вимоги, то вони будуть охоплені в організаційних рамках Українського Комітету.

Всі ділянки нашого життя будуть організовані в Українським Комітеті. Одиноку кооперація має розбудовану власну організаційну схему, але — не зважаючи на це — працює в найтіснішому порозумінні та співпраці з Українським Красвим Комітетом. Усі інші українські організації, які в проміжному часі потворилися, будуть підпорядковані Українському Красвому Комітеті, чи то пак його кланіям. Таким робом будуть забезпечені: концентрація всіх народніх сил і здієст диспозиції та кермування цілістю народнього життя.

До тих завдань достроєна теж і внутрішня будова Українського Красвого Комітету. На чолі Українського Красвого Комітету стоїть голова, що кермує цілою організацією та всією прапєю Комітету. Йому до помочі стоїть діловий керманіч. Красвий Комітет складається з 7 відділів. На чолі кожного відділу стоїть керманіч. Кожний із них веде окрему ділянку національного життя та кермує нею на основі одноцілих директив голови Комітету.

Український Красвий Комітет має ось такі відділи:

1. Організаційний відділ — його завдання є налагодити організаційну сітку Українського Комітету в цілім краю.
2. Відділ культурної праці — кермує всією культурно-освітньою прапєю та

жні мають обостороннє довіря (проводу в нилів).

Хоч Український Комітет як організація громадянства є зовсім новою...

Цим показують перші основи для нової організації українського народу в Галичині...

Український Красний Комітет побудований на тих самих основах, що й Український Центральний Комітет у Кракові...

П. Т. Членом, нашим Близьким і Членом Набірної Ради ЩИРІ ПОБАЖАННЯ з нагоди РІЗДВА ХРИСТОВОГО на НОВОГО РОКУ складені Дирекція Українбанку.

Внеси до сільсько-господарських шкіл

(та) Відділ Науки й Навчання при Уряді Губернатора дистрикту оголосив...

I. СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКІ ШКОЛИ НИЖЧОГО ТИПУ

- A. ЗАГАЛЬНО-ОСВІТНІ: 1) Однорічні сільськогосподарські школи чоловічі (для господарів)...

II. СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКІ ШКОЛИ ВИЩОГО ТИПУ

- A. ЗАГАЛЬНО-ОСВІТНІ: 4) Дворічні чоловічі хліборобські школи в Черниці коло Стрия і в Слобідці Ліській біля Коломиї.

ЧЕРЕВНИЙ ТИФ

Слово „тиф“ грецьке і по нашому значить „власність думок“.

Тиф — хвороба заразна. Зачинається від того, що маленькі, певдині очом, живі вірвати, звані бактеріями, дістаються до тіла здорового чоловіка.

Як розвивається в людській тілі та хвороба. З початку чоловік не чує, що вже є хворий.

Така то і небезпечна хвороба як для хворих так і для здорових. Вже на початку ми говорили, де буває зараза.

Так настає третій тиждень, дуже небезпечний для життя хворого. Тоді гарячка починає потрохи спадати і здається ніби чоловік починає поволі одужувати.

Коли ж хворий переживе щасливо той тиждень, тоді можна вже в більшості випадків говорити про подужання.

Так настає четвертий тиждень. Чоловік приходить до здоров'я, але чується сильно ослаблений, не в силі встати, тіло при подавлюванні болить.

Як минула гарячка, чоловік відчуває великий голод. Але тоді треба їсти мало і то самі м'яккі страви, бо інакше може чоловік дістати запалення черева і померти.

Такий є перебіг тифу. Така то і небезпечна хвороба як для хворих так і для здорових. Вже на початку ми говорили, де буває зараза.

Білизну та посудину, яких уживає хворий, треба добре переварити, бо книжок убиває тифові бактерії.

Кал і моч хворого треба заливати ванном і закопати глибоко в землю. Воду до пиття треба переварювати і тоді лиш пити.

Хворий має бути під опікою лікаря, бо ніхто не в силі ним так опікуватися як лікар.

- 2. Нелегалізований відпис метрика хрещення. 3. Лікарське свідоцтво. 4. Докладну адресу (місцевість, пошта, повіт).

Подання спрямувати до Уряду Губернатора дистрикту Галичина, Відділ Науки й Навчання (Фахові школи) у Львові, вул. Румунська 4...

Місто святічних побажань складаю в Українському Окружному Комітеті 30 зол. на допомогу полоненим М. СИНЮТА, директор друкарні поліграфтресту.

НОВИНКИ

7 СІЧНЯ 1942

СЬОГОДНІ — серед: Різдво Христове. ЗАВТРА — четвер: Соб. П. Бог. ПІСЛЯЗАВТРА — п'ятниця: Стенана прмч.

„Украдене щастя“ в театрі ім. Ів. Франка. Наше громадянство м. Станиславова буде мати нагоду побачити другого та третього дня Свят Різдва Христового...

„День Культури“ на Майлах в честь 73 річниці існування Т-ва „Просвіта“. З нагоди 73-ої річниці існування Т-ва „Просвіта“ відбулась в неділю дня 4-го січня п. р. в читальні „Просвіти“ на Майлах святочна академія п. л. „День Культури“.

Полонені, що померли в Жовкві: Тарновецький й Микола, син Михайла і Марії, з села Бортив, р. Заболотів, обл. Станиславів, помер по дорозі до дому в селі Воля Висоцька...

Шкільництво в Сокальщині. Дня 1 грудня 1941 р. було в Сокальщині 119 учителів, 5,597 греко-лат. дітей в шкільному віці і 519 дітей лат. обряду.

Самбір. Як показує статистика, в Самборі на день 29 листопада 1941 р. було 23,881 особа (не вчислюючи шпиталів, в якому є 120 осіб).

За чистоту стилю народнього танцю. Прєбагата українська народня творчість є цим безцінним скарбом українців, що в різних її видах — забезпечила відрізність українського народу від других словянських народів...

Вн. П. Директорів друкарні Поліграфтресту М. СИНЮТА з нагоди Різдва й на Нового Року щирі побажання щасливого Нового року

А. Гончарів-Гончарівка

са, тому не треба несправа знати границі їхньої правдивості. Цю границю створює вся наша культура різні судячі українці, у першу чергу більшовики, що хотіли український не ідзати в одну мислю, а фантасичного радянського народу. Відноситься це й до цієї великої книги української народної творчості, якою є український танець. У-і тут люди імпресіоністичного танцю повинні сьогодні йти під одним знаменем — подати його частин, правдиво українським, очищеним від більшовицької „халтури“. Повинні про це пам'ятати всі, що організують такі виступи, повинні про це подумати й Дирекція Станіславського Театру ім. Івана Франка, випускаючи цією своєю фірмою „Ба ст народнього танцю“. Виходячи з цих імпресій, маю дані противоположні почування: з одної сторони прегорні костюми, дуже галицькі й самобачні молоді виконавці, дуже талановиті керівники гуртів п. Чуперчук, із другої сторони неперібіна й несприятельська ситуація, перемінювання широго народнього танцю у невідлі імпровізацій, які нічого не мають спільного з стилізацією танцю. Не треба неправдиво знати танцю — „Чумака“, не треба вводити на сцену й перебільшувати не дуже то цікавих „випіскув-ів“, які, правда, тішать галерію, але не задовольняють естетичного погляду у кращій половині публіки. Та не по це виходить ці реліквії, щоб тільки критикувати. Наприклад, Ансаль п. Чуперчука, це надзвичайно цінний матеріал і треба йому за всяку ціну допомогти. Запросити на деякий час справді авторитетного знавця народнього танцю, який посприятиме ба шире згуртувати. У дуже короткому часі може з нього бути справжня перлина не лише для галицьких, але й для західно-європейських сцен. С. Михайлів.

ОГОЛОШЕННЯ

Рестрація безробітних України

Український Окружний Комітет (Реферат Праці) подає до відома, що починаючи з дня 20 грудня н. р. в годинах 10—12 у приміщенні Українського Окружного Комітету при вул. Г. Геріґа ч. 22 в партері, переводить рестрацію безробітних українців.

При тій нагоді зазначається, що велике занепокоєння на кваліфікованих і некваліфікованих українців, тому то у власному інтересі безробітні повинні негайно оголошитися.

РЕФЕРАТ ПРАЦІ

при Українському Окружному Комітеті в Станіславові 236 (4-5)

Український Окружний Комітет у Станіславові в справі „Коляди“

На основі дозволу пана Губернатора дистрикту Галичина з 22. XII. 1941 зрадив Голова Українського Краєвого Комітету у Львові писемом з 24. XII. 1941 ч. 1149 збірку на „Коляду на 1942 р.“ у часі від 6. I. до 19. I. 1942 р. для Українського Краєвого Комітету у Львові. Збірки неперодиться на листи, які Мужі Довіри мусять собі відібрати в Українському Окружному Комітеті в Станіславові, або в своїх районних Делєгатурах.

Парохів прохасться вичливно розяснити справу коляди своїм парохіанам, а голов читальням „Просвіти“ своїм членам та заохотити всіх членів до вичливого в цьому році дозволених на цю цілі пожертв.

Голова: Микола Долгий. 236 (1-1)

Оголошення

МАТУРАЛЬНІ КУРСИ для абсолвентів 4-ої, згідно 6-ої класи гімназії були польською мовою (включаючи до обсягу книги в газеті „Українське Слово“ ч. 39 з 25 грудня про матуральні курси) розпочалися в приміщенні української державної гімназії (вул. Адольфа Гітлера ч. 12) дня 12-го січня 1942 р. від год. 9-ої рано. 236 (2-2) Дирекція гімназії.

УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ І СКЛАД ПАПЕРУ М. САМОВЕРСЬКИЙ

Станіславів, вул. Адольфа Гітлера 19 телефон 18-63

(найбільша книгарня в кол. Станіславівському воєнідоні) поручає й експедіює: ШКІЛЬНІ ПІДРУЧНИКИ.

1. Всі книжки українського видавництва.
2. Львівські видання. 3. Драматичні твори вид-ва „Русалка“ Гапуляка.
4. Всі видання варшавського Наукового Інституту.
5. Дитячі книжки видання „Світу дитини“.
6. Свят й національні образи та трауби.
7. Портрети Фірера і с. а. ст. а. ст.

Крім цього експедіює:

- Видання „ДО СВІТЛА“ в Станіславові.
- a) Стійкий двокольоровий календар на добром папері в кишеньковому. 2 зол.
 - b) Збірка казок і віршів, посібник для вчителів 1-ої класи та для виконниць садків і дітей „Наша радість“ — 2 зол.
 - в) Збірка казок і віршів — посібник для П-І кл. „До Сонця“ 2 зол.
 - г) Книга Брауна, іст. опов. з ІХ ст. з кольоровими ілюстраціями. 2 зол.

Тому, що пошта не приймає післяплат, треба гроші вислати наперед переказом. На порто пралучити при одній книжці 50 гр. до ваги 1 кг — 1 зол. Понад 1 кг — 3 зол.

Каталогів на бажання вислаеться безплатно. 216 (6-6)

Зі святами РІЗДВА ХРИСТОВОГО всего найкращого бажаємо Рідні, Приятелям і Знайомим Дмитро і Ольга ГРЕГОЛІНСЬКІ з дітьми.

Ф-ма ІВАН ПИЛИПЧАК

Вул. АДЛЬФА ГІТЛЕРА ч. 8 (біля „Бати“) одинок на Станіславівську область затвержена Головами Відділом Пропаганди в Кракові

ПРОДАЖ

- 1) портретів Вождя А. Гітлера та інших німецьких достоянників, як рівнож українських визначних мужів та опера цих портретів.
- 2) німецьких книжок націонал-соціалістичного та пропагандивного змісту.
- 3) німецьких віданак, прапорів та інших декоративних матеріалів.
- 4) великий вибір німецьких шкільних книжок, самочителів та словарів.
- 5) продаж контиків та всякого рода шкільного приладдя й паперу.

Цни, що відносяться до § 1, 2, 3, 4 — такі самі як у Німеччині.

ЛЯМПА „ГЕЛІОС“ ЦІНА 38 ЗОЛ.

Один ладунок карбіту на 6 год. — 40 греш.

Користуйтесь дешевим і здоровим світлом з оригінальної карбітової лямки „ГЕЛІОС“

Одинок продаж карбіту і лямки „Геліос“ на Станіславівщину тільки у ф-мі

ВОЛОДИМИР БОРИСЮК

СКАЛАД ФАРБ — РИНОК 30

236 (4-6)

Родина, Друзям і Знайомим при нагоді свят РІЗДВА й НОВОГО РОКУ 1942 найщиріші побажання шлюють — Михайліна й Іван СТАВІНЦІ в домену Оришею Савчаковою і сестрою та Наталка Лукасевичею.

Анна, Мирослава, Роман та Володимир ЗАВІЦЬКІ бажають Громадянам села Вишнова ВЕСЕЛИХ та ЩАСЛИВИХ СВЯТ.

М-рові Михайлові Савчакові як Мужеві й Зятеві ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА та ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ бажають — дружина Ориша з сином і батьками та родиною з Ямниці.

В день РІЗДВА ХРИСТОВОГО щирі побажання Вн. П. Шкабрійм, Дрономирецким, Олесницьким, зі Львова, Сеньковичам, Ульяновським, о-рові Восвідці, Рідні та всім Приятелям і Знайомим шлюють ПРІДУН.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ бажають Вн. п. Островським, Анушеві та Грибовському Мирославу у Львові МУСЯНОВИЧ.

ФІРМА Манорик-Лудзак Вул. ГОСЛАВСЬКОГО ч. 19 (напроти пошти)

ПОРУЧАЄ: РІЗНІ ТОВАРИ З ДІЯНКИ ГАЛЯНТЕРІЇ ТА КОСМЕТИКИ

Зложили 272 зод. на допомогу полоненим. Службовим Окружному Союзу Українських Кооперативів у Станіславові зложили 272 зод. на допомогу полоненим та викликають світу увагу на: „Народну Торію“, „Молодий Союз“, „Кооперативний Б-ль“, Союз Українських Інженерів, Шкіряно-шну уст-нови й заводи.

Дрібні оголошення

ОГОЛОШЕННЯ Негейно поштується до прелі з ланних вистах 10 токарів, 7 шкарів та 3 ковалів. Згод шуватися референта Праці при Українському Окружному Комітеті, вул. Геріґа ч. 22 268 (1-1)

Українському Окружному Комітетові в Станіславові, а особливо о. Володимиріві Микитюкові шлюють шире подяку за порадку й опіку важливих хвилях життя. 269 (1-1) Романюк

Уневажнюю викрадені на залізничній документи, а саме: паспорт, залізничний білет, посвідку праці, книжку на ода та 28 золотих. Знайдені релі прохасться повернути ласкаво на адресу: Марія Волонський, Станіславів, вул. Декрета ч. 8. 260 (2-1)

Заміняю дім у Львові (з новою кухнію з городом) за такий або подібний дім у Станіславові. Зго ошення від „Земля“ до редакції газети „Українське Слово“. 375 (1-1)

Шукаю сина Романа ГОЛІНСЬКОГО, зі Станіславова, літ 24, забраного 15 квітня 1941 р. на роботу до Камінь Струмилі за пропавшого без вістак Ласкаві відомості: Станіславів, вул. Адольфа Гітлера ч. 80, Регіна Голонська. 3-2 (2-2)

Шукаю сина Івана НАГОРНЯКА, з Злудча над Черемошем, арештованого НКВД 27 грудня 1940 року та перевезеного опісля до тюрми в Станіславові. Ласкаві відомості просимо слати на адресу: залуче над Черемошем коло Снитина, Микола Нагорняк. 3-2 (2-1)

ХТО ЗНАЄ, де перебувають мої парохіян з Угорник, станіславівського повіту?

Василь ДОВГАН, син Дмитра, уроджений 1919, мобілізований 1940. Михайло ДОВГАН, с. Дмитра, ур. 1908, мобілізований 1941, був у полоні в Ярославі.

Петро ІВАСИШИН, с. Івана, уроджений 1919, мобілізований 1940.

Василь ІВАСИШИН, с. Якова, уроджений 1919, мобілізований 1940.

Юрко ЛЕВИНСЬКИЙ, с. Олекси, родом з Мільшаниці, мобілізований в Угорник 1941.

Василь МИКИТИН, с. Михайла, уроджений 1919, мобілізований 1940.

Іван НИКОЛАЇВ, с. Прокоца, уроджений 1908, мобілізований 1941.

Михайло САВЧУК, с. Івана, уроджений 1910, мобілізований 1941, був у полоні в Ярославі.

Іван ТКАЧИК, с. Матія, уроджений 1-15, мобілізований 1941, був у полоні в Ярославі.

Василь ТОМИШИН, с. Дмитра, уроджений 1906, мобілізований 1941, був у полоні в Холмі.

Олекса ЧУБЕН, с. Івана, уроджений 1919, мобілізований 1940.

Дмитро ШЛЮХУТКА, с. Івана, уроджений 1909, мобілізований 1941.

Михайло ШИЛЯРЕВИЧ, с. Ольшівки, уроджений 1903, мобілізований 1941, був у полоні в Ярославі.

Михайло ЯЦІВ, с. Івана, уроджений 1907, мобілізований 1941.

Лько ЯЦІВ, с. Івана, уроджений 1907, мобілізований 1941.

Вістки прислати на мою адресу, редакції їх родням.

о. Михайло Ганішевський, парох в Угорник, пошта Станіславів. (2-2)

Відповідальний редактор: Дмитро Греголінський.

Видання: Українське Видання Часопису і журналів для дистрикту Галичина, Львів.

Редакція і Адміністрація: Станіславів, в. Лесі Українки, телефон ч. 16-13